

[Kai Moltke.]

med til at danne et bredere økonomisk og politisk fællesskab.

Derfor forstår jeg ikke denne danske enegang netop ved en politik, som på visse områder må betragtes som temmelig kortsigtet. Det at skabe fremskridt, at inspirere til reformpolitik, er jo også spørgsmålet om at vise, at eksemplets magt virker som en tiltrækningspol, ikke ved økonomisk styrke, men ved sociale reformer efter de progressive ideer, som præger landenes politik. Og her må man vel sige rent ud, at ikke alene vanskeliggøres planøkonomi, sociale omformninger og strukturforandringer i væsentlig grad af den nuværende struktur inden for fællesmarkedet, men visse former for udvikling i socialistisk retning er jo i bogstaveligste forstand blokeret ifølge markedets natur, ifølge markedets opståen, ifølge markedets hele målsætning. Vi har f. eks. lige her i foråret fejret systemskiftet med den største gennemgribende skattereform herhjemme. Men kunne man så ikke også lige minde om, at i tilfælde af, at vi nu træder ind i fællesmarkedet, er der overenskomster gældende, som betyder, at fra 1. januar 1970 slipper vi for at gennemføre flere skattereformer, for så underordnes vi et skattesystem inden for fællesmarkedet.

Vi er et land med socialt fremskridt på lovgivningens område, men det kan da ikke være nogen hemmelighed, at der også ligger socialpolitiske konsekvenser i den ensretning, som vi står over for inden for fællesmarkedet. Derfor kan vi vel tale om, om vi ikke afgiver mere, end vi er i stand til at gøre, gennem en slags moralsk oprustningsfelttog, der binder fremskridtets hænder på det pågældende område.

Dernæst nogle konkrete spørgsmål. Har man ikke valgt et dårligt tidspunkt til at indgive denne forhastede sommerferieansøgning om ny forhandling om optagelse i fællesmarkedet? Man ser optimistisk på Englands optagelse denne gang, men ville det ikke være rimeligt, om nogle af de grundproblemer, som ligger mellem England og fællesmarkedet, blev afklaret en lille smule først?

Jeg skal ikke tage alle stridsproblemerne. Jeg skal ikke tage alle de engelske forbehold, men blot drage et enkelt felt frem i diskussionen her. Ville det ikke have været

passende, om handelsministeren i går i sin redegørelse også havde henvist til perspektiverne for de vidtgående foranstaltninger som inden for fællesmarkedets rammer i dagene den 16. og 17. april blev truffet i München, hvor man faktisk lagde grunden til en ny pengepolitik gældende for hele det område, som omfattes af fællesmarkedet? Jeg ved, at danske aviser har været tilbageholdende med, hvad finansministrene inden for Romunionen diskuterede her, men jeg vil da lige sige, at den pågældende udtalelse sluttede med, at man var enig om en fælles stillingtagen i de aktuelle diskussioner om reform af det internationale pengesystem og om i fremtiden at opretholde et nært samarbejde for i fællesskab at varetage sine legitime interesser. Jeg vil dog tro, at det er et spørgsmål, som tinget også burde undersøge, som tinget også skulle tage stilling til, før vi ligefrem ansøger om at komme med i måske en af de største magtbrydninger i den vestlige verden i øjeblikket.

Man behøver da kun at se på referaterne fra det engelske underhus fra i går og i forgårs for at se, hvordan to parter her på forskellig måde udlægger de forpligtelser, som fællesmarkedet fører med sig. Den konservative engelske ordfører Heath tager tyren ved hornene og siger rent ud, hvad det drejer sig om ved denne optagelse. Spørgsmålet er, om der, når der eksisterer et fællesmarked, kan eksistere separate valutaenheder. Der vil i så tilfælde opstå vanskeligheder med betalingsbalancen. Der kan ikke råde tvivl om, at den logiske konsekvens af fællesmarkedet enten de facto eller de jure er en fælles valuta, fordi dette er den eneste vej til at undgå disse serier af spænding og modsætninger. Altså en fælles europæisk valuta, en fælles pengepolitik, forpligtelse til at optræde sammen med fællesmarkedets øvrige magter for at afskaffe dollarens såkaldte hegemoni.

Har den danske regering konkret taget stilling til eller fordybet sig i, hvilke konsekvenser det vil have, hvis vi på det pengepolitiske område indvikler os i en standende strid om pundets og dollarens stilling over for en ny kontinental-europæisk møntenhed? Jeg for mit vedkommende ville i handelsministerens sted være yderst betænkelig ved at føre realitetsforhandling